

Sygn. akt I C 668/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd Edyta Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. V. (...) w W.

przeciwko R. T.

o zapłatę 750,00 zł

I zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) Towarzystwo (...) w W. kwotę 750,00 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) Towarzystwo (...) w W. kwotę 218,00 zł (dwieście osiemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 668/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. V. (...) w W. wniósł w dniu 26 czerwca 2015 r. (data stempla pocztowego) pozew przeciwko R. T., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 750,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego R. T. na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany R. T. wnosił o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2014 r. w O. na parkingu osiedlowym doszło do zdarzenia drogowego. R. T., kierujący samochodem marki C. (...) nr rej. (...), podczas manewru cofania uszkodził prawidłowo zaparkowany samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...), stanowiący własność B. B.. R. T., pomimo tego, że czuł uderzenie, nie sprawdził co się stało i odjechał z parkingu (akta czynności wyjaśniających k. 39 - 48 v, oświadczenie z 14.04.14 r. k. 101).

Zdarzenie widział z okna swojego mieszkania B. B., który po kilku dniach rozpoznał samochód sprawcy szkody (akta czynności wyjaśniających k. 39 - 48 v, akta szkody k. 84 - 116, zeznania świadka B. B. k. 77 - 78).

W sprawie uszkodzenia pojazdu B. B. nie został skierowany do sądu wniosek o ukaranie sprawcy, gdyż zdarzenie miało miejsce na parkingu osiedlowym (akta czynności wyjaśniających k. 39 - 48 v).

W dacie zdarzenia samochód osobowy marki C. (...) nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) w (...) S.A. V. (...) w W. (bezsporne).

(...) S.A. V. (...) w W. przyznał i wypłacił odszkodowanie na rzecz właściciela samochodu osobowego marki H. (...) nr rej. (...) B. B. odszkodowanie w wysokości 750,00 zł (ugoda k. 17).

Pismem z dnia 2 lutego 2015 r. , doręczonym R. T. w dniu 21 lutego 2015 r. (przesyłka prawidłowo awizowana), (...) S.A. V. (...) w W. wezwał R. T. do zapłaty kwoty 750,00 zł w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania (wezwanie k. 20, zpo k. 22 v - 23).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt czynności wyjaśniających Komendy Miejskiej Policji w O. (k. 39 - 48 v), akt szkody (k. 84 - 116), zeznań świadka B. B. (k. 77 - 78) oraz częściowo zeznań pozwanego R. T. (k. 29 - nagranie 2:42 - 9:05, k. 117 - nagranie 7:48 - 8:08).

Wysokość odszkodowania przyznanego i wypłaconego poszkodowanemu B. B. wynika z akt szkody i nie była kwestionowana przez pozwanego R. T..

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego R. T., co do faktu, że nie miał świadomości zderzenia pojazdów, jak też zamiaru oddalenia się z miejsca zdarzenia. Wskazać należy, że pozwany R. T., jak sam podkreślał, kierowcą doświadczonym, pokonującym w związku z czynnościami służbowymi duże dystanse. Jak przyznał, czuł zderzenie. Trudno uznać, że mógł przypuszczać, jak twierdzi, że uderzył w krawężnik. Manewr cofania miał miejsce na parkingu osiedlowym, w sąsiedztwie innych samochodów. W samochodzie, w który uderzył nikogo nie było. Sąd nie dał wiary pozwanemu R. T., że nawet nie sprawdził w lusterku bocznym co się ewentualnie stało, choć uderzenie nastąpiło lewym tylnym rogiem samochodu, a zatem od strony kierowcy. Okoliczności te wskazują, że pozwany R. T., korzystając z nieobecności posiadacza samochodu osobowego marki H. (...) nr rej. (...), mając świadomość kolizji, oddalił się z miejsca zdarzenia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda (...) S.A. V. (...) w W. zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawą roszczenia jest art. 43 pkt 4) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania jeżeli zbiegł z miejsca zdarzenia.

Okoliczności zdarzenia drogowego zostały ustalone przez Sąd Rejonowy na podstawie akt czynności wyjaśniających Komendy Miejskiej Policji w O., akt szkody oraz zeznań świadka B. B..

Sąd ustalił, że pozwany R. T. podczas manewru cofania dopuścił się uszkodzenia innego samochodu osobowego, przede wszystkim Sąd ustalił, że R. T. zbiegł z miejsca zdarzenia.

Niewątpliwie, zgodnie z powszechnie przyjętym poglądem, sformułowanie „zbiegł z miejsca zdarzenia” użyte w art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli nie może być utożsamiane z pojęciem „zbiegnięcia z miejsca zdarzenia funkcjonującym z na gruncie prawa karnego materialnego” (art. 178 kk). Zastosowanie dyspozycji art. 43 pkt 4 ustawy wymaga ustalenia, iż sprawca kolizji drogowej opuścił miejsce zdarzenia świadomie, bez spełnienia cięższych na nim obowiązków wynikających z art. 16 tejsze ustawy w celu uniknięcia odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę (wina umyślna i rażące niedbalstwo). Nie sposób przyjmować by ustawodawca nadał takie samo znaczenie pojęciu funkcjonującemu w kodeksie karnym, jak i w powołanej wyżej ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zasady odpowiedzialności, pojęcie winy oraz fakt, iż oba akty prawne regulują prawnie różne sfery stosunków, przemawiają przeciwko automatycznemu przenoszeniu definicji funkcjonujących na gruncie prawa karnego na grunt prawa

cywilnego (wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 26 sierpnia 2013 r. w sprawie V CA 387/13, wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie II Ca 237/09).

Jak wskazano powyżej, okoliczności zdarzenia, wskazują na opuszczenie miejsca zdarzenia przez pozwanego R. T. w zamiarze uniknięcia czynności wynikających z art. 16 ust. 2 cyt. ustawy, polegających na:

- 1) udzieleniu pozostałym uczestnikom zdarzenia niezbędnych informacji koniecznych do identyfikacji zakładu ubezpieczeń, łącznie z podaniem danych dotyczących zawartej umowy ubezpieczenia;
- 2) niezwłocznym powiadomieniu o zdarzeniu zakładu ubezpieczeń, udzieleniu mu niezbędnych wyjaśnień i przekazaniu posiadanych informacji.

Tym samym uznać należy, że pozwany R. T. zbiegł z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli, co uzasadnia roszczenie zakładu ubezpieczeń o zwrot wypłaconego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu, którym kierował pozwany R. T..

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego R. T. kwotę 750,00 zł, stanowiącą równowartość odszkodowania, jakie zakład ubezpieczeń wypłacił poszkodowanemu B. B.. Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził zgodnie z żądaniem powoda tj. od dnia 24 marca 2015 r. do dnia zapłaty, mając na uwadze, że termin do zapłaty wyznaczony przez powoda pismem z dnia 2 lutego 2015 r. upływał 22 marca 2015 r. (doręczenie zastępcze w dniu 20 lutego 2015 r., termin do zapłaty - 30 dni). Zgodnie bowiem z art. 455 kc, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Treść cyt. artykułu uległa z dniem 1 stycznia 2016 r. zmianie wskutek wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 56 cyt. ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Obecne brzmienie art. 481 § 1 i 2 kc jest następujące: Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Uznać zatem należy, że powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty należności głównej za okres od dnia 24 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości wynikającej z art. 481 kc w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r., zaś za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości wynikającej w art. 481 kc w brzmieniu określonym przepisem art. art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym.

Sąd obciążył pozwanego R. T. zwrotem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powoda (...) S.A. V. (...) w W. stosownie do art. 98 kpc. Na koszty procesu złożyły się: - 38,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).